

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a Mgr. Tomáše Kocourka v právní věci žalobkyně: **J. S.**, zastoupené Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 21. 3. 2019, č. j. 44 A 23/2018 – 35,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 21. 3. 2019, č. j. 44 A 23/2018 – 35, **se ruší.**
- II. Rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 19. 2. 2018, č. j. 003828/2016/KUSK-DOP/POS, a rozhodnutí Městského úřadu Mělník ze dne 25. 11. 2015, č. j. 29996/DSA/15/MABU-9, R 159/15, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Mělník uznal žalobkyni vinnou ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb, o provozu na pozemních komunikacích (zákon o silničním provozu), pro porušení § 10 odst. 3 tohoto zákona a uložil jí pokutu

1 000 Kč, neboť jako provozovatelka vozidla, jehož řidič porušil pravidla silničního provozu tím, že překročil nejvýše povolenou rychlost jízdy v obci Mělník v ulici Pražská (50 km/h.) o 19 km/h., nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Žalobkyně podala proti rozhodnutí městského úřadu odvolání, které žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 19. 2. 2018, č. j. 003828/2016/KUSK-DOP/POS.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně žalobou u Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“). V ní namítla mimo jiné, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné, neboť odpovědnost za spáchaný správní delikt zanikla dne 26. 11. 2016, a to na základě § 29 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen jako „nový přestupkový zákon“), ve spojení s § 30 písm. a), § 31 odst. 1 a 32 odst. 2 téhož zákona. Žalobkyně poukázala na přechodná ustanovení nového přestupkového zákona uvedené v § 112 odst. 1 tohoto zákona, podle nichž se odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, posoudí podle nového přestupkového zákona tehdy, jestliže je to pro pachatele příznivější. Jelikož podle nového přestupkového zákona odpovědnost za spáchaný delikt zanikla, jde o situaci, která je pro žalobkyni nepochybně příznivější. Žalobkyně současně namítla, že § 112 odst. 2 nového přestupkového zákona je v rozporu s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod.

[3] Krajský soud žalobu zamítl. V odůvodnění uvedl, že podaná žaloba se z hlediska rozsahu a právní argumentace zcela shoduje se žalobou projednanou u téhož soudu pod sp. zn. 44 A 22/2018 a že žalobkyni zastupuje tentýž advokát jako v uvedené věci. Poznamenal proto, že bude na argumentaci uvedenou v tomto rozsudku odkazovat. K namítané prekluzi pak odkázal na odstavce 80 – 88 uvedeného rozsudku, a poznamenal, že se právní úprava prekluze v novém přestupkovém zákoně neuplatní, a to s ohledem na přechodné ustanovení § 112 odst. 4 téhož zákona, které soud nevyhodnotil jako kolidující s principem stanoveným v čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. V ní mimo jiné namítla, že věc byla promlčena uplynutím prekluzivní doby stanovené v novém přestupkovém zákoně pro odpovědnost za přestupek. Zánik odpovědnosti jako hmotněprávní institut je nutné posuzovat podle právní úpravy, která je pro pachatele výhodnější. Přechodné ustanovení se pro svůj rozpor s ústavním pořádkem proto nepoužije.

[5] Žalovaný ve svém vyjádření poukázal na to, že stěžovatelka pouze kopíruje žalobní námítky. Uvedl proto, že nebude opakovat svá tvrzení uvedená v rozhodnutí o odvolání a ve vyjádření k žalobě a že se ztotožňuje se závěry krajského soudu.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek z hlediska uplatněného stížnostního bodu a zkoumal také, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout

pokračování

z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Při posouzení vyšel zejména ze závěrů vyslovených Ústavním soudem v nálezech ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. PL. ÚS 15/19 a ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/20. Tyto závěry ostatně zohlednil již ve svých dřívějších rozsudcích (srov. rozsudky ze dne 2. 7. 2020, č. j. 1 As 239/2018 -45, ze dne 16. 7. 2020, č. j. 1 As 148/2018 - 51, ze dne 20. 8. 2020, č. j. 7 As 450/2018 - 48, ze dne 15. 10. 2020, č. j. 7 As 204/2019 - 44) a také v rozsudku ze dne 10. 11. 2020, č. j. 10 As 97/2019 - 46, kterým zrušil rozsudek, na jehož závěry krajský soud v předložené věci odkazoval.

[7] Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatelka spáchala správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu dne 28. 6. 2015. Prvostupňový správní orgán ji shledal vinnou dne 25. 11. 2015 a uložil jí pokutu podle § 125f odst. 3 ve spojení s § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 12. 2015 ve výši 1 500 Kč. Horní hranice zákonné sazby přitom umožňovala uložit pokutu až do výše 2 500 Kč. Žalovaný stěžovatelčino odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí zamítl dne 19. 2. 2018, přičemž právní moci jeho rozhodnutí nabylo dne 28. 2. 2018.

[8] Podle § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017 platilo, že, *„[n]a odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125f.“*

[9] Podle § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017 platilo, že *„[o]dpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezačal řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.“*

[10] Prvostupňový správní orgán zahájil řízení o dotčeném správním deliktu dne 17. 9. 2015 doručením příkazu, proti němuž stěžovatelka následně podala odpor. Stěžovatelčina odpovědnost za tento delikt by podle silničního zákona zanikla uplynutím 4 let od jeho spáchání, tj. 28. 6. 2019.

[11] Dne 1. 7. 2017 – tedy předtím, než žalovaný rozhodl o stěžovatelčině odvolání, však nabyl účinnosti nový přestupkový zákon a sjednotil prekluzivní dobu pro všechny přestupky i správní delikty podle předchozí právní úpravy. Podle § 30 nového přestupkového zákona *„[p]romlčecí doba činí a) 1rok, nebo b) 3 roky, jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč.“*

[12] Podle § 32 odst. 2 nového přestupkového zákona *„[p]romlčecí doba se přerušuje a) oznámením o zahájení řízení o přestupku, b) vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným, vydáním rozhodnutí o schválení dohody o narovnání; přerušením promlčecí doby počíná promlčecí doba nová.“*

[13] Podle § 32 odst. 3 nového přestupkového zákona *„[b]yla-li promlčecí doba přerušena, odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 3 roky od jeho spáchání; jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč, odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 5 let od jeho spáchání.“*

[14] Podle § 112 odst. 1 nového přestupkového zákona „[n]a přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější.“

[15] Podle nové právní úpravy tak promlčecí doba stěžovatelčiny odpovědnosti za spáchaný správní delikt činí 1 rok namísto 4 let podle silničního zákona a jeví se tak příznivěji. Nový přestupkový zákon ovšem v přechodných ustanoveních v § 112 odst. 2 ve znění účinném do 25. 2. 2020 stanovil, že „[u]stanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůtách pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.“ Ani podle nového přestupkového zákona tak stěžovatelčina odpovědnost za dotčený správní delikt nemohla zaniknout dříve, než by zanikla podle silničního zákona ve znění účinném do 30. 6. 2017.

[16] To však změnil Ústavní soud, když nálezenem ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19 s účinností od 26. 2. 2020 zrušil větu první § 112 odst. 2 nového přestupkového zákona pro rozpor s čl. 40 Listiny základních práv a svobod. Ze stejného důvodu pak s účinností od 22. 7. 2020 zrušil i jeho druhou větu, a to nálezenem ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/20.

[17] V prvním z uvedených nálezů Ústavní soud připomněl, že podle čl. 40 Listiny základních práv a svobod se trestnost činu posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější. Smyslem tohoto ustanovení je podle Ústavního soudu úprava časových aspektů právní úpravy trestání, přičemž v konečném důsledku obviněnému jednak zaručuje, že při posuzování trestnosti činu na něj nikdy nebude použita přísnější úprava než ta, která tu byla v době jeho spáchání, a jednak mu také zaručuje, že bude těžit i z budoucího zmírnění úpravy trestnosti činu. *Trestností činu* je přitom nutné rozumět možnost uznat pachatele vinným a uložit mu trest či vyvodit vůči němu trestní odpovědnost. Pojem *trestnost činu* podle čl. 40 Listiny základních práv a svobod tak podle Ústavního soudu zahrnuje nejen skutkovou podstatu trestného činu či přestupku, ale i všechny ostatní podmínky vzniku a zániku trestní odpovědnosti. Není přitom podstatné, za jakým účelem se institut upravující zánik trestní odpovědnosti či odpovědnosti za přestupek stal součástí právní úpravy, podstatné je pouze to, zda je součástí vymezení trestnosti. Pokud ano, nelze úpravu, která po spáchání činu nově zavádí či zpřísnuje trestnost takového činu, použít, resp. musí být použita pozdější úprava, je-li pro obviněného výhodnější.

[18] Ve druhém z uvedených nálezů Ústavní soud připomněl, že rozhodujícím kritériem pro posouzení, zda je pozdější právní úprava pro pachatele příznivější, je celkový výsledek,

pokračování

kterého by bylo při použití toho kterého zákona ve věci dosaženo, přičemž použití nového právního předpisu je příznivější tehdy, pokud jeho ustanovení jako celek skýtá pro pachatele příznivější výsledek než právo dřívější. Přechodné ustanovení § 112 odst. 2 nového přestupkového zákona ve znění nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 15/19 ovšem výslovně ukládá, aby byla použita pro pachatele méně příznivá právní úprava. Bude-li však pachatel potrestán za přestupek, přestože jeho odpovědnost podle nové právní úpravy zanikla ještě před vydáním rozhodnutí o přestupku, dojde k porušení čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Ústavní soud tak v obou nálezech uzavřel, že prekluze odpovědnosti za přestupek je součástí vymezení trestnosti podle čl. 40 Listiny základních práv a svobod, neboť jde o institut upravující zánik trestní odpovědnosti.

[19] Uvedené závěry bezesporu dopadají i na nyní posuzovanou věc. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 – 46, č. 3528/2017 Sb. NSS připomněl, že podle § 75 odst. 1 s. ř. s. „[p]ři přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování“, zároveň však zdůraznil, že z tohoto obecného modelu fungování českého správního soudnictví lze učinit výjimku, a to zejména tehdy, nestačí-li k posouzení aplikace tzv. jednoduchého vnitrostátního práva, nýbrž je třeba věc konfrontovat s příslušnými ustanoveními mezinárodního, unijního či ústavního práva. Při zjištění vzájemného konfliktu je pak třeba zvolit „obvyklou aplikační či interpretační prioritu.“ Zásada použití pozdější příznivější úpravy je na mezinárodní úrovni zakotvena v čl. 15 odst. 1 větě třetí Mezinárodního paktu o občanských a politických právech, na unijní úrovni v čl. 49 odst. 1 větě třetí Listiny základních práv Evropské unie a na ústavní úrovni v čl. 40 odst. 6 větě druhé Listiny základních práv a svobod. Je-li soud povinen vykládat právní předpisy ústavně konformním způsobem, pak má zásada vyjádřená v čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod aplikační přednost a prolomí běžné procesní pravidlo upravující řízení před správními soudy stanovené v § 75 odst. 1 s. ř. s. V této souvislosti pak rozšířený senát zdůraznil, že „soud rozhodující o trestu musí mít stejný právní rámec jako správní orgán v době rozhodování, tedy je povinen zaznamenat i jeho případný „pohyb“ příznivým směrem k pachateli deliktu.“ Následně dospěl k závěru, „že rozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, že zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přihlédnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější.“ Uplynutí prekluzivní doby je přitom takovou vadou, pro kterou soud zruší rozhodnutí správních orgánů z moci úřední (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004, č. 845/2006 Sb. NSS).

[20] Za této situace je nová právní úprava odpovědnosti za přestupky pro stěžovatelku příznivější, neboť jí poskytuje příznivější výsledek řízení. Poslední skutečností, která přerušila běh promlčecí doby její odpovědnosti za spáchaný delikt, bylo vydání prvostupňového správního rozhodnutí dne 25. 11. 2015, proti kterému stěžovatelka podala odvolání. Vydáním prvostupňového správního rozhodnutí se rozběhla nová jednorozhodčí promlčecí lhůta. Žalovaný ovšem o podaném odvolání rozhodl až dne 19. 2. 2018, tj. více než rok poté, co stěžovatelčina odpovědnost za spáchaný delikt podle nové právní úpravy zanikla. K zániku tak podle nového přestupkového zákona došlo již dne 25. 11. 2016.

Naproti tomu podle silničního zákona by stěžovatelčina odpovědnost zanikla až dne 28. 6. 2019, což by v důsledku vedlo ke stěžovatelčinu potrestání. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že úprava odpovědnosti za přestupek v novém přestupkovém zákoně je pro stěžovatelku příznivější a je třeba ji na předloženou věc aplikovat. S ohledem na to lze proto i uzavřít, že stěžovatelčina odpovědnost za uvedený správní delikt zanikla v souladu s § 29 písm. a) nového přestupkového zákona ve spojení s § 30 písm. a), 31 odst. 1 a 32 odst. 2 písm. b) téhož zákona dne 25. 11. 2016.

[21] Podle § 109 odst. 4 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud povinen k uplynutí prekluzivní doby přihlížet z úřední povinnosti (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 5. 2. 2009, sp. zn. II. ÚS 1416/07, ze dne 26. 2. 2009, sp. zn. I. ÚS 1169/07, ze dne 11. 1. 2010, sp. zn. IV. ÚS 946/09, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2010, č. j. 7 As 61/2010 – 89). Shledal-li tedy, že stěžovatelčina odpovědnost za spáchaný správní delikt uplynutím prekluzivní doby zanikla, neměl jinou možnost, než rozsudek krajského soudu a rozhodnutí správních orgánů zrušit. Neučinil-li by tak, musel by jeho rozhodnutí zrušit Ústavní soud (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 2. 7. 2019, sp. zn. III. ÚS 467/18, nebo ze dne 27. 5. 2015, sp. zn. IV. ÚS 3062/14). Za této situace již bylo nadbytečné zabývat se dalšími kasačními námitkami.

IV. Závěr a náklady řízení

[22] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, a proto v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek krajského soudu zrušil. Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu (§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.). Jelikož by krajský soud s ohledem na závazný právní názor vyslovený Nejvyšším správním soudem v odstavci 20 tohoto rozsudku neměl jinou možnost, než zrušit napadené rozhodnutí žalovaného a případně i rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1, 3 a 4 s. ř. s. tak, že sám rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí prvostupňového správního orgánu zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm budou správní orgány postupovat podle právního názoru vysloveného v tomto rozsudku.

[23] Nejvyšší správní soud je v této situaci povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem (§ 60 ve spojení s § 110 odst. 3 s. ř. s.), v takovém případě pak tyto náklady tvoří jeden celek a Nejvyšší správní soud o jejich náhradě rozhodne jediným výrokem. Při rozhodování soud vychází z celkového úspěchu ve věci (§ 60 odst. 1 s. ř. s.), přičemž shledá-li pro to důvody hodné zvláštního zřetele, může výjimečně rozhodnout tak, že procesně úspěšnému účastníkovi náhradu nákladů nepřizná (§ 60 odst. 7 s. ř. s.).

[24] Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Stěžovatelka ve věci v důsledku tohoto rozhodnutí Nejvyššího správního soudu úspěšná sice byla, a toto právo by jí proto za normálních okolností náleželo, Nejvyšší správní soud však shledal důvody zvláštního zřetele hodné, pro které jí náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 7 s. ř. s.).

pokračování

[25] Nejvyšší správní soud již dříve ve své judikatuře upozornil, že obstrukční procesní strategie má zneužívající povahu a může představovat zneužití práva (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018 – 39, č. 3836/2019 Sb. NSS, body 27-30). Za takovou obstrukci Nejvyšší správní soud považuje i uvedení nekontaktní osoby jako řidiče, jež se měla dotčeným vozidlem dopustit přestupku a kterou zvolený zmocněnec označuje jako řidiče i v jiných správních řízeních, a také podávání neodůvodněných odvolání spojených se společnostmi jako je Motoristická vzájemná pojišťovna, FLEET Control, Řešíme pokuty, ODVOZ VOZU, apod., v kombinaci s následným podáním komplexní žaloby.

[26] V nyní posuzované věci přitom stěžovatelka takovou obstrukční taktiku ve správním řízení zvolila – nejprve uvedla jako řidiče pana L.Y., nekontaktního cizince, jehož jako řidiče uvádějí různí provozovatelé vozidel zastoupení společností FLEET Control, s. r. o. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2016, č. j. 2 As 249/2016-39, ze dne 17. 12. 2019, č. j. 10 As 134/2018-34, ze dne 10. 11. 2020, č. j. 10 As 97/2019 – 46, ze dne 12. 4. 2021, č. j. 5 As 183/2018 – 31, rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 23. 2. 2017, č. j. 30 A 87/2016 – 29 a ze dne 26. 7. 2018, č. j. 29 A 104/2016 – 29, či rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 21. 9. 2016, č. j. 10 A 31/2016 – 45), a k němuž prvostupňový správní orgán, podobně jako správní orgány v jiných věcech, zjistil, že se na uvedené adrese nezdržuje ani nepřebírá poštu, že podle evidence Policie České republiky na této adrese ani nikdy nebyl hlášen k pobytu a že podle sdělení Ministerstva vnitra byl uvedený cizinec z území České republiky vyhoštěn v době od 27. 4. 2011 do 22. 10. 2014 a ke dni poskytnutí sdělení nebyl v evidenci Cizineckého informačního systému hlášen k pobytu.

[27] Stěžovatelka také prostřednictvím společnosti FLEET Control nejprve podala proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí blanketní odvolání, které následně doplnila pouze velmi stručnou a neodůvodněnou námitkou, že přestupek měl správní orgán řešit s uvedeným cizincem a že rychlost vozidla nebyla zjištěna automatizovaným zařízením, aby následně prostřednictvím svého advokáta podala proti rozhodnutí žalovaného rozsáhlou žalobu.

[28] Ačkoli to není stěžovatelka, kdo takto systematicky používá procesní obstrukce, přesto z logiky věci musí nést následky z vlastní vědomé volby nechat se ve správním řízení zastoupit osobami, které zlovolně zneužívají procesních práv k nejruznějším obstrukcím. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že zvolená obstrukční strategie je okolností hodnou zvláštního zřetele, a proto stěžovatelce v souladu s § 60 odst. 7 s. ř. s. nepřiznal náhradu nákladů řízení o žalobě ani o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 15. června 2021

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu